

греди

Казват, че желязото е бездушно, машината — хладна и безстрастна. Но послушайте какво се случи с мене тая нощ. Аз дойдох в завода, както винаги, десет минути преди свирката. За пет минути бях длъжен да бъда вече там горе — на крана. Преоблекох се, влезнах в будката и почнах работа. От единия край на завода до другия трябваше да се пренесат няколко парни котли, няколко греди, пет платформи с обръчи.

В завода лъхаше влага, беше страшно неуютно, не съвсем светло, а главно — целият той ми се струваше твърде чужд, жесток.

Аз вече включих контролйора, за да подкарам крана по релсите в за вода, а мисълта ми все се въртеше в студенината на живота, където мрат гласовете, гаснат усмивките, тънат риданията. Двадесет години как аз не слизам от будката и отгоре гледам на живота.

Доле гъмжат хората, кални, посипани със сажди, кашлящи, всички болни от ревматизъм. Мнозина от тях постоянно работят във влажните бетонни канавки, сякаш, приготвяват си здрави обширни гробове... Аз не чувам думите сред низкия шум на говора, който понякога се носи из окопите.

Но днес аз чух гласа на туку шо постъпил, но вече пресилил се работник:

„Защо?“

Аз ясно чух, как гласът се удари в закованите греди, прозвуча по сво- довете и, като не намери път къмъ небето, разби се, разпръсна се на прах.

Тогава аз видях, как замръзна гласът на този, който питаше. Той от- прави заплашителен поглед нагоре, плювна в собствения си гроб и млъкна.

Погреба своя порив, погребаше душата си. Той замлъкна за винаги.

Сетне аз смътно помня, как се разтапяше говора, гаснеха огньовете, спускаха се сводовете.

